

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9C/223/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115213661
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115213661.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Daniely Babinove a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: X. M., A.. XX.XX.XXXX, W. F. O. W. XX, XXX XX F., právne zastúpený: Mgr. Peter Troščák, advokát, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov proti žalovaným: 1. G.. U. O., A.. XX.XX.XXXX, W. F. O. W. XX, XXX XX F., 2. F.. L. O., A.. XX.XX.XXXX, W. F. O. W. XX, XXX XX F., právne zastúpených: JUDr. Daniela Straková, advokát, so sídlom Konštantínova 6, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva k časti parcely registra I. O. Č.. XXXX, O.Ú.. F., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 14. 11. 2016, č. k. 9C/223/2015-122 takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a priznal žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že sa žalobca žalobou domáhal určenia, že do jeho výlučného vlastníctva patrí bližšie nedefinovaná parcela registra CKN o výmere 159 m², ktorá by mala byť určená geometrickým plánom. Žalobca vychádzal z toho, že s manželkou je bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. XXX, a to parciel CKN č. XXXX a č. XXXX. Žalovaní sú evidovaní ako vlastníci parcely č. XXXX, pričom časť uvedenej parcely o výmere 159 m² bola pôvodne súčasťou mpč. XXXX/X vo vlastníctve jeho právnych predchodcov. Po prednese právneho názoru súdu prvej inštancie žalobca pôvodný petít žaloby zmenil a uvedenú zmenu súd prvej inštancie pripustil uznesením zo dňa 17. 10. 2016. Podľa súdu prvej inštancie bolo pre predmetné konanie podstatné, že žalobca sa predmetnou žalobou domáha určenia vlastníckeho práva na skutkovom základe, že je vlastníkom pozemku o výmere 159 m², nachádzajúceho sa v súčasnosti v rámci parcely XXXX, k. ú. F. vo vlastníctve žalovaných. Má za to, že ide o pozemok, ktorý mu patrí z dôvodu reštitučného nároku po jeho právnych predchodcov, ktorý bol v roku 1960 vyvlastnený a ohľadom tohto pozemku si uplatnil reštitučný nárok, o ktorom doteraz rozhodnuté nie je z dôvodu prerušenia konania. V prejednávanej veci je potrebné vychádzať z toho, že reštitučné predpisy sú k predpisom všeobecným, teda k ust. § 126 Občianskeho zákonníka predpismi špeciálnymi, pričom platí právna zásada, že všeobecný predpis možno uplatňovať až vtedy, ak nastane situácia, ktorá nie je pokrytá predpisom špeciálnym. Na základe všeobecného predpisu nemôže v prejednávanej veci súd rozhodovať o určení vlastníckeho práva, pretože v rámci tohto rozhodovania nemôže zohľadňovať kritériá, ktoré pre vydanie veci stanovuje zákon č. 229/1991 Zb.. Podstatou konania je totiž vydanie veci a žaloba o určenie bola právnou praxou pripustená iba pre to, že orgány katastra na základe rozhodnutia súdu o vydaní veci, zápis vlastníckeho práva nevykonali. V prejednávanej veci, ak by súd teda určil v prípade preukázania nároku vlastnícke právo žalobcu, bolo by takéto rozhodnutie dôvodom na požiadavku vypratania sporného pozemku žalovanými, pričom by súd pri svojom rozhodnutí nemohol zohľadniť tie skutočnosti, ktoré by prípadne neumožňovali sporný pozemok žalobcovi vydať. Pokiaľ žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.02.2013 pod sp. zn.

II. ÚS 468/2012 uvedené rozhodnutie neprelamuje reštitučné zákonodarstvo tým, žeby umožňovali vo veciach, v ktorých možno uplatniť reštitučný nárok podať žalobu podľa všeobecných predpisov. Uvedený nález Ústavného súdu SR sa týka prípadu, kedy k zabratiu majetku štátom došlo bez právneho dôvodu. V takomto prípade teda logicky osoba svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku nestratila a keďže došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, nemožno si reštitučný nárok uplatniť. V prejednávanej veci však žalobca výslovne tvrdil, že pozemok určenia vlastníckeho práva, ku ktorému sa domáha bol predmetom vyvlastnenia, a preto nejde o zabratie majetku bez právneho dôvodu.

3. V ďalších dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na genézu prevodu parcely CKN XXXX toho času vo vlastníctve žalovaných. Uviedol, že žalobca nepreukázal, aby relevantným spôsobom upozornil žalovaných, že užívajú jeho pozemok. Tvrdenie o upozornení, že pes behá po jeho pozemku, nemohlo vyvolať dôvodnú pochybnosť žalovaných o ich vlastníckom práve. O spochybnení ich vlastníckeho práva sa dozvedeli až v roku 2010 pri stavebnom povolení na stavbu garáže. Zo strany žalobcu nebolo spochybnené, že minimálne od roku 1988 (dedičské konanie po Y. O.) do roku 1995 a následne do roku 2000 bola parcela č. XXXX, k. ú. F.Š. užívaná v hraniciach uvedených v katastrálnej mape. Je teda zrejmé, že ak by tu existovali zákonné prekážky zmluvného nadobudnutia parcely spoločnosťou F. X.. H..E.. v roku 1995, tak táto by sa stala vlastníkom na základe vydržania. Na základe uvedeného potom možno dospieť k záveru, že žalovaní predmetnú parcelu vydržali či už samostatne alebo ich právnymi predchodcami. Tretím dôvodom pre zamietnutie žaloby je dobromyseľnosť žalobcov. Poukázal na závery týkajúce sa nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka rozhodnutia NS ČR pod sp. zn. 31Cdo/353/2016 a Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015. Z vyššie uvedeného podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že pri netvrdení a nepreukázaní nedostatku dobrej viery u žalovaných v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy týkajúcej sa kúpy parcely CKN č. XXXX z roku 2000, patrí im vlastnícke práva k uvedenej parcele aj v prípade, ak nadobudnutie tejto parcely niektorým z právnych predchodcov by eventuálne bolo absolútne neplatné.

4. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok, ktorý si žalobca uplatnil v civilnom konaní je ten istý, aký si uplatnil pred príslušným štátnym orgánom, nemohol rozhodnúť o zamietnutí žaloby, ale bol povinný postupovať v zmysle ust. § 159 CSP a konanie zastaviť pre prekážku litispendencie. Dal do pozornosti, že rozhodnutím Okresného úradu Prešov, katastrálny odbor, sp. zn. X115/2009/Se zo dňa 02.01.2014 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Prešov pod sp. zn. Xo7/2014/MRR-01 bol odkázaný na podanie určovacej žaloby. Uviedol, že súd prvej inštancie neprihliadol na nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. II ÚS 468/2012 zo dňa 14.02.2013. So zreteľom na predložené rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu zo dňa 02.05.2006, z ktorého vyplýva, že žalobca je oprávnená osoba, pretože spĺňa podmienky podľa ust. § 6 ods. 1 písm. n), p) a r) zákona č. 229/1991 Zb., je nepochybné, že na situáciu žalobcu dopadá vyššie uvedený nález Ústavného súdu SR, keďže sa mu má vydať nehnuteľnosť, ktorá na štát prešla v dôsledku jej prevzatia bez právneho dôvodu.

5. K záveru súdu prvej inštancie, že nebola spochybnená dobrá viera nadobúdateľov od roku 1988 do roku 2010 uviedol, že ide o zjavne nesprávny záver, keďže si svoj reštitučný nárok na štátnom orgáne uplatnil ešte 09.03.1992, a preto bola voči každému z nich vznesená námietka, že časť ich nehnuteľnosti patrí do vlastníctva žalobcu. Z uvedeného konania potom vyplýva, že po dni 09.03.1992 bolo každej osobe zapísanej ako vlastník v katastri nehnuteľnosti známe, že žalobca si uplatňuje svoj nárok v osobitnom konaní, pretože tieto osoby boli v dôsledku uplatnenia nároku považované za osoby dotknuté.

6. Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015, na ktorý poukazoval súd prvej inštancie je nepochybné, že žalobcu nie je možné považovať za nedbalého vlastníka, keďže sa sústavne od roku 1992 na súdoch a iných štátnych orgánoch domáha svojich vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré boli v minulosti bez právneho dôvodu prevzaté štátom. Preto aj princíp všeobecnej spravodlivosti, ktorý by sa mal podľa Ústavného súdu SR v zmysle jeho nového nálezu aplikovať svedčí žalobcovi, pretože žalovaní v 1. a 2. rade boli povinní pri kúpe nehnuteľnosti postupovať s primeranou obozretnosťou, pričom súd prvej inštancie ani len nevykonal dokazovanie vo vzťahu ku kúpnej zmluve z roku 2000, ktorou žalovaní nadobudli spornú časť nehnuteľností. Navyiac z výpisu z obchodného registra vyplýva, že spoločníkmi a konateľmi spoločnosti F. boli v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy z roku 2000 osoby ruskej štátnej príslušnosti, z čoho vyplýva, že žalovaní mali pri kúpe

postupovať s vyššou ako obvyklou mierou obozretnosti. Zároveň je nepochybné, že práve predávajúci bol povinný informovať žalovaných o tom, že na časť prevádzanej nehnuteľnosti si nárokuje žalobca. Z doteraz uvedeného je preto zrejmé, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo vykonané dokazovanie vo vzťahu k dobrej viere žalovaných v takom rozsahu a kvalite, ako to vyplýva z citovaného nálezu Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015. Na podporu svojho tvrdenia spochybnenia dobromyseľnosti žalovaných vo vzťahu k časti nehnuteľnosti vedených v ich vlastníctve predložil rozhodnutie P. F. zo dňa 29.05.2009 (č. I. 137 spisu), a to rozhodnutie o umiestnení stavby na parcelách vo vlastníctve žalovaných CKN XXXX a XXXX, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že žalobca vzniesol námietku voči jej umiestneniu z dôvodu, že bude postavená na časti parcely vo vlastníctve jeho rodičov.

7. Žalovaní žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 - § 381 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu sa javí ako predčasný právny záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z dôvodov konštatovaných v záveroch jeho rozhodnutia.

10. Okresný úrad Prešov podaním zo dňa 01.03.2018 odvolaciemu súdu oznámil, že žalobca si žiadosťou zo dňa 09.03.1992 uplatnil reštitučný nárok na pozemky zapísané v pozemnoknižných vložkách č. XXXX a č. XXX v k. ú. F., ktoré boli vyvlastnené odborom pre výstavbu a vodné hospodárstvo Rady MsNV v F. Č.. U.. Q.. XXXX/XXXX zo dňa 10.11.1960. Konkrétne išlo o parcely mpč. XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X zapísané v pozemnoknižnej vložke č. XXXX a parcelu mpč. XXXX zapísanú v pozemnoknižnej vložke č. XXX. Listom zo dňa 18.09.2008 žalobca požiadal Správu katastra Prešov o informáciu k zmene hraníc mpč. XXXX/X v prospech mpč. XXXX/X (toho času CKN XXXX), čím sa začalo konanie o predbežnej otázke, v dôsledku ktorej nemožno v konaní pokračovať a správny orgán konanie prerušil rozhodnutím zo dňa 24.11.2008 do vyjadrenia bývalého katastrálneho úradu o príčinách posunu hraníc z pôvodnej parcely mpč. XXXX/X v prospech parcely mpč. XXXX/X. Správny orgán už o reštitučnom nároku žalobcu rozhodol okrem časti parcely mpč. XXXX/X, na ktorej malo dôjsť k posunu hranice v prospech parcely mpč. XXXX/X, na ktorú bolo reštitučné konanie prerušené.

11. Z pripojených spisov správnych orgánov nesporne vyplýva, že žalobca s manželkou ešte dňa 19.08.2009 iniciovali katastrálne konanie o opravu chýb v katastrálnom operáte a žiadali, aby správa katastra urobila opravu hranice parcely CKN č. XXXX v zmysle § 59 Katastrálneho zákona tak, že juhovýchodnú hranicu medzi parcelami CKN č. XXXX a XXXX upraviť podľa geometrického plánu tvoriaceho prílohu podnetu, čím sa vytvorí koridor vhodný ako prístupová cesta k parcele CKN č. XXXX a tým aj k parcele č. XXXX a obdobne upraviť severozápadnú hranicu parcely CKN č. XXXX. Z rozhodnutí Okresného úradu Prešov - katastrálny odbor zo dňa 02.01.2014 pod č. X115/2009/Se, v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Prešov - odbor opravných prostriedkov zo dňa 29.05.2014, č. Xo/7/2014/MRR-01 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3S/4/2011 zo dňa 20.01.2012 vyplýva, že ešte v roku 1976 bolo pre katastrálne územie F. ukončené THM vykonané podľa vtedy platných právnych a technických predpisov zákona č. 22/1964 Zb.. Účelom THM bolo porovnať stav evidovaný vo vtedajšej evidencii nehnuteľnosti so stavom skutočným. Prvou etapou THM bolo miestne vyšetrovanie, pri ktorom komisionálne a za účasti vlastníkov a užívateľov sa zisťoval priebeh hraníc pozemkov vymedzených právami k nehnuteľnostiam. Podkladom pre miestne vyšetrovanie bol dovtedajší platný právny operát EN-pozemková mapa, súpis nehnuteľností, zoznam vlastníkov a užívateľ atď.. Výsledok miestneho vyšetrovania je zakreslený v náčrte o miestnom vyšetrovaní č. 165, ktorého súčasťou je protokol č. 49 zo dňa 11.09.1970, ktorý bol prečítaný, schválený a žalobcom podpísaný. V záveroch uvedených rozhodnutí sa konštatuje, že k zmene hraníc dotknutých parciel okrem iného parcely mpč. XXXX/X, toho času vo vlastníctve žalobcu a mpč. XXXX/X, toho času vo vlastníctve žalovaných došlo pri technicko-hospodárskom mapovaní THM v roku 1976 a priebeh ich hraníc s vyhlásením platnosti obnoveného operátu sa stal právoplatným napriek tomu, že nezodpovedal priebehu hraníc uvedených parciel v pozemkovej knihe. Z uvedeného dôvodu postupom podľa § 59 Katastrálneho zákona nebolo možné vyhovieť podnetu žalobcu a vykonať opravu operátu, keďže parcely, ktorých by sa oprava týkala sú dotknuté ďalšími právnymi zmenami a so zmenou hraníc dotknutí vlastníci susediacich parciel vyslovili nesúhlas.

12. Z rozhodnutí NS SR (1Sžo/80/2007, 8Sžo/158/2009, 10Sžr/57/2011, 1Sžr/101/2011, 6Sžo/126/2008) nesporne vyplýva, že správa katastra nemá oprávnenie v katastrálnom konaní podľa právnej normy ust. v § 59 ods. 1 Katastrálneho zákona rozhodovať o súkromnoprávných vzťahoch týkajúcich sa vecných práv účastníkov. Opravou údajov katastra nemožno riešiť spor o vlastníctvo. Rozhodnutie vydané podľa uvedeného ustanovenia nemá hmotnoprávne, ale len evidenčné účinky a samo o sebe nerieši konečným spôsobom otázku, kto je vlastníkom nehnuteľnosti. Opravu chyby v katastrálnom operáte podľa § 59 Katastrálneho zákona nemožno vykonať, ak medzi vydaním verejnej alebo inej listiny a žiadosťou o opravu nastali už iné skutočnosti, resp. zmeny v operáte na základe neskorších listín. V takomto prípade zmenu zápisu v katastrí nehnuteľnosti je možné dosiahnuť len určovacou žalobou z dôvodu, že rozhodovanie o otázkach týkajúcich sa vlastníctva, vlastníckych sporov k nehnuteľnostiam, ako aj určovanie či právo alebo právny vzťah je alebo nie je, resp. vyslovenie platnosti verejných a iných listín nepatrí správneho orgánu, ale patrí do právomoci súdu.

13. Doposiaľ správnymi orgánmi ani súdom nebola jednoznačne vyriešená otázka, či došlo k posunu hranice parcely mpč. XXXX/X v prospech parcely mpč. XXXX/X a v akom rozsahu, za účelom zistenia, či je vôbec na strane žalobcu daná vecná aktívna legitimácia v konaní o predmetnej určovacej žalobe voči žalovaným.

14. V prípade zistenia začlenenia časti parcely mpč. XXXX/X toho času evidovanej na LV č. XXX do parcely mpč. XXXX/X, t. č. CKN XXXX vedenej na LV č. XXXX neobstojí právny záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z dôvodu prednosti reštitučného konania pred konaním podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Ako už odvolací súd konštatoval vyššie, správny orgán prejednávajúci reštitučný nárok žalobcu nie je oprávnený riešiť spory o vlastníctvo, keďže uvedená právomoc bola zverená iba súdom v riadnom sporovom konaní. Z uvedeného teda vyplýva, že v prípade preukázania začlenenia časti parcely mpč. XXXX/X do parcely mpč. XXXX/X by správny orgán prejednávajúci reštitučný nárok žalobcu reštitučné konanie prerušil až do ukončenia sporu o vlastníctvo.

15. Ak sa preukáže začlenenie časti parcely mpč. XXXX/X do parcely mpč. XXXX/X, bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť svojho právneho záveru o nadobudnutí vlastníckeho práva k uvedenej časti nehnuteľnosti žalovanými vydržaním, označením nadobúdacieho titulu, od ktorého začala plynúť vydržacia lehota a jednoznačným uvedením, či žalovaní nadobudli vlastnícke právo k spornej časti nehnuteľnosti vydržaním samostatne alebo titulom práva ich právneho predchodcu.

16. Pokiaľ súd prvej inštancie ako ďalší dôvod zamietnutia žaloby uviedol ochranu vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR, z ich záverov vyplýva, že z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty, teda princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Pokiaľ nemožno zachovať maximum v obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom konaní. V danom prípade súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu sa zaoberal iba hodnotením skutkových okolností ochrany dobrej viery žalovaných, ale s poukazom na vyššie uvedené právne závery rozhodnutia Ústavného súdu SR je potrebné podrobiť hodnoteniu aj skutkové okolnosti týkajúce sa ochrany vlastníckeho práva žalobcu, teda či tieto odôvodňujú právny záver postavenia žalobcu ako nedbalého vlastníka. Z predložených listín a pripojených spisov správnych orgánov nesporne vyplýva, že žalobca spochybňoval vlastníctvo žalovaných k spornej časti parcely CKN XXXX nielen v rámci reštitučného konania, ale aj v katastrálnom konaní o oprave chýb údajov operátu a v konaní stavebnom, ktorého účastníkmi boli aj žalovaní.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

18. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude podľa návrhu žalobcu zidentifikovať či pôvodná parcela mpč. XXXX/X vedená v pozemnoknižnej vložke č. XXXX bola čiastočne začlenená do parcely

mpč. XXXX/X, toho času CKN XXXX na LV č. XXXX k. ú. F. a po doplnení dokazovania opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu na ochranu jeho vlastníckeho práva v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) a vo veci meritórne rozhodnúť.

19. Súd prvej inštancie súčasne postupom podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 396 ods. 3 CSP.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).